ונוחל ומנחיל. מפרש בגמרא: כתען שלם. מפרש בגמרא: נבז' משם. ותשה כי מסיה זכה וגו' והלי קרא כגון מנחמי: נפ עשרים ימים כו'. ותשה כי מזוב צא דמה קא דריש: מדש. משמע כל שהוא מן חדש לפילו קטן כדכתיב (במדבר ל) ונפקע חדש מן הכתים וגו' וכקטנה מנחמי קרא: תורה אור

*ונוחל ומנחיל יהוהורנו רחיב *והרי הוא לאביו ולאמו ולכל קרוביו כרחון שלם: נבז' מגרעי מילי דת"ר *אשה" אין לי אלא בת יום אחד לנדה מניין ת"ל "ואשה": בת ג' ימים לזיבה: מנא ה"מ דת"ר "אשה" אין לי אלא אשה בת ג' ימים לזיבה מניין ת"ל "ואשה": תינוק בן יום אחד כו': מנא הני מילי דת"ר *איש איש מה ת"ל *איש איש? לרבות בן יום אחד שטמטא בזיבה דברי רבי יהודה, רבי ישמעאל בנו של רבי יוחנן בן ברוקא אומר אינו צריך הרי הוא אומר °והזב את זובו לזכר ולנקבה: "לזכר" - כל שהוא בין גדול בין קטן "ולנקבה" כל שהיא בין גדולה בין קטנה, אם כן מה ת"ל "איש איש"? *דברה תורה כלשון בני °אדם: ומטמא בנגעים: דכתיב °אדם כי יהיה בעור בשרו - אדם כל שהו: ומטמא במטה: דכתיב °ועל הנפשות אשר היו שם" °נפש כל דהו: וזורק ליבום: דכתיב °כי ישבו אחים יחדיו - אחים שהיה לדם ישיבה אחת בעולם: ופוטר מן היבום: °ובן אין לו - אמר רחמנא והא איתא ליה: ומאכיל בתרומה: דכתיב °ויליד ביתו הם יאכלו: בלחמו - קרי ביה °יאכילו בלחמו: ופוסל מן התרומה: °זרע אין לה - אמר רחמנא והא איתא לה, מאי אידע אפילו עובר "נמי דכתיב "בנעוריה" *פרט למעוברת. תניא רבי [נדה כח.] אומר בא כתב רחמנא זרע אין לה משום דמעיקרא חד גופא הוא, השתא תרי גופי אבל הכא דמעיקרא חד גופא הוא, השתא תרי גופי אימא תיכול, כתב רחמנא "בנעוריה" ואי כתב רחמנא "בנעוריה" משום דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה מליא אבל הכא דמעיקרא גופה סריקא והשתא גופה סריקא אימא תיכול, צריכא, קרי אתרתין, אלא מתניתין, מאי אריא בן יום אחד אפי' עובר נמי? אמר רב ששת הב"ע בכהן ששיש לו שתי נשים אחת גרושה ואחת שאינה גרושה, ויש לו בנים משאינה גרושה ויש לו בן יום אחד מן הגרושה, דפוסל בעבדי אבין מלאכול בתרומה ולאפוקי מרב: יוסי *דאמר עובר נמי פוסל קמ"ל בן יום אחד אין, עובר לא: ונוחל ומנחיל: ונוחל ממאן? מאביו ומנחיל למאן? לאחיו מאביו, אי בעי מאכיל לידתי ואי בעי מיניה לידתי *אמר רב ששת "ונוחל בנכסי האם להנחיל לאחיו מן האב" ודוקא בן יום אחד אבל עובר לא מ"ט הואיל ואין הבן יורש את אמו בקבר

משום דחזיגן שמת בכר בשעת מכילת מעבדים מת השובר בכטן ולים ליה זכייה: ואי כמי מיניה לירות כו'. (ג"ב קמב.) ופרוך לרב ששת מכך דבן יום ל' טהל ומנחיל לכל שובר לא ומשני טהל לת הת להנחיל לאחים מן האב והשתא מה היתה מבכרת המקבה דע"ב גריך למר כדמשני רב ששת דתי הכי המקבה ליה לי כמי מיניה לירות לי כמי מיבטה לירות כדמקבה הכת וי"ל דיפרט כמר בריה ודרב יוסף שממטם בתלק בכורה לבל שובר לא ולא משום הילוי ט לתת משום דשובר ליה ג"ב ידע שפיר כדמשני רב ששת טהל לת הת להנחיל לאחיו מן האב לך היה שהר מייתת בריתת ותקמר שובר לא משום דלא תקה ובשלמי פ"ק דערכין (דף ו.) דתמר שמואל תקה מילתה לירבו מכן לותה בנגד הריון שלה כדי שימות הולד תחלה הא לאו הכי הולד מת לבסוף ופריך ליה מהת דבן יום אחד טהל תלמת ולד מת תחלה הוא מלי לשטוי לבל שובר לא שמשמע בחלק בכור כדתמר בשמעתין תלת דיבמת לא לאקמי מילתה דרב ששת דתמר הכת היהו מייתת בריתת דשמואל ותלק הת"ח ש"מ חילוק בין מתה לעבדנה: **אידך** מייתי בריתת. והת דתכן בפ' בהמה המקבה (חולין דף עד.) השותט את הבהמה ומלא בה בן ט' וי"ם חלוק בין מתה לעבדנה כדתמר במכרכין (דף ו.) והת דתמר נמי בהשותט "במתה תמה והולד יולדיה חייט נמי כשהבדנה לא, נמי כגון דמתה לתו מתמת לידה רכיון דשבר הולד לגלח לו לא מייט כדתמר שמואל שילהי פ"ק דערכין (דף ו.) יקבה על המשבר ומתה מתכבין תוחה בשבת ומוליחין הולד וח"ם אם כן שובר טהל ומנחיל כיבמה על המשבר ומתה מתלה י"ל דתין הכי נמי ונקט בן יום אחד משום דפסיקא ליה דטהל ומנחיל לבל שובר לא פסיקא ליה ומיהת בן יום אחד ההולכו חייב דקתני לבל שובר לא חייט תפילו נהבדנה לו יבמה על המשבר עד שילת רתתן בדתנן בתסכת תלות פ"ו (משנה ו) ומייתי לה בפרק בן סורר ומורה (סתדרין דף עב) לתת המקבה תוכך תבר